

A Rogue of My Own

Johanna Lindsey

Copyright © 2009 Johanna Lindsey

Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorință neîmblânzită

Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Daniela Nae, Mariana Petcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Dorință neîmblânzită / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3956-1

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Dorință neîmblânzită

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

A Royal of My Own

Johanna Lindsey

Copyright © 2009 Johanna Lindsey

Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books

© 2009 Simon & Schuster, Inc.

JOHANNA LINDSEY

Cartea Duminică

Amplasat în România la Editura Literară Litera

Amplasat în România la Editura Literară Litera

Johanna Lindsey

Johanna Lindsey

Copyright © 2013 Grup Media Litera

Traducere din limba engleză

Ediție publicată în România de Litera

Ediție publicată în România de Litera

Editor: Victoria și Nil

Redactori: Daniela Nae, Mariana Petcu

Corector: Paula Ana

Copertă: Nevi Zahiu

Telemarketing și prețuri: Iulia Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Despre o săptămână / Johanna Lindsey

trad. Sima Soft - București, Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3056-1

L. Măgureanu, Sima (trad.)

9786063330561

Capitolul 1

Palatul Buckingham. Rebecăi Marshall încă nu-i venea să creadă că urma să locuiască acolo. Aflase deja de o săptămână, dar încă i se părea ireal. Însă acum iat-o ajunsă aici!

Faptul că devenise domnișoara de onoare a reginei Victoria fusese cea mai mare surpriză de care avusese parte în cei 18 ani de viață. Mama ei, Lilly, sperase ca fiica ei să primească această poziție de elită, dar nu-i spusese că trăsesse câteva sfori ca s-o obțină. Nu voise ca tânăra să fie dezamăgită dacă lucrurile nu se concretizau.

Rebecca n-ar fi fost dezamăgită. Nici măcar nu se gândise să fie domnișoară de onoare la curtea regală, dar știa că era ceva la care mama ei visase. Lilly vorbea deseori despre șansa ei pierdută de a fi domnișoară de onoare sau chiar doamnă de onoare după ce se căsătorise. Făcea parte dintr-o familie devotată grupării politice Tory¹, la fel ca soțul ei. Cum gruparea Whig² era la putere și controla toate numirile de la curte, Lilly nu reușise să-și îndeplinească dorința cea mai mare, iar în cele din urmă renunțase. Însă Whig avusese puterea mult timp, iar de curând, cei din Tory – care ulterior aveau să fie numiți conservatori – intraseră din nou în joc, Sir Robert Peel fiind numit prim-ministru. Se putea spune că era vremea schimbării. Cum erau făcute noi desemnări, Lilly trimisese o petiție către oficiali în numele Rebecăi. Nu exista nici o garanție că fata avea să primească un răspuns afirmativ din moment ce oricum nu se făceau prea multe numiri. Însă scrisoarea sosise cu o săptămână în urmă. Exact ca o tânără entuziasmată, Lily țipase de bucurie după ce o citise, atât de încântată fusese. Iar entuziasmul ei fusese molipsitor.

Ultima săptămână fusese plină de întâmplări. Mama și fiica tocmai începuseră să facă planuri pentru debutul tinerei în Londra, în sezonul din iarna următoare, până la care mai erau câteva luni. Încă

¹ Grupare politică din Anglia, care ulterior a devenit Partidul Liberal. (n.red)

² Grupare politică din Anglia, care ulterior a devenit Partidul Conservator. (n.red)

Res se aflau în stadiul de pregătire a noii garderobe, și nimic nu era gata. Fuseseră angajate numeroase croitorese, iar deciziile trebuiau luate rapid. Mergeau în Norford, un oraș apropiat, uneori chiar și de două sau trei ori pe zi. Iar asta, datorită entuziasmului lui Lilly, care vorbea neîncetat despre faptul că era o ocazie de aur în viața Rebeccăi.

Urma să fie cea mai mare șansă din viața ei de la moartea tatălui său. Conte de Ryne murise când fata avea doar opt ani, iar Lilly nu se gândise să se recăsătorească. Titlul contelui fusese moștenit de un bărbat care îi era rudă, însă conacul din apropiere de Norford, unde crescuse Rebecca, rămăsese al lor. Tânăra își petrecuse toată viața acolo, nici măcar nu se dusese la școală, la fel ca prietenii ei apropiați. Lilly nu voise să se despartă de fiica ei, așa că aranjase ca aceasta să aibă cei mai buni profesori chiar acasă.

Rebeccăi îi convenise acest aranjament, deoarece îi permitea să petreacă mai mult timp cu mama ei. Cum ambele erau călărețe pricepute, se plimbau aproape zilnic când vremea era bună. Rebeccăi avea să-i fie dor de asta. Aveau mulți prieteni în Norford și mereu se oprea cineva în vizită la ele sau apărea vreun eveniment la care să participe. Rebeccăi avea să-i fie dor și de aceste lucruri. Dar nu urmau să fie așa de departe una de cealaltă. Norford se afla la doar câteva ore de mers călare din Londra. Lilly era însă hotărâtă să-i lase fiicei ei timp pentru a se obișnui cu noul statut și abia apoi s-o viziteze. Nu voia să pară o mamă exagerat de protectoare, deși era! De fapt, această numire la curtea reginei avea să fie a doua oportunitate de aur pentru Rebecca despre care mama și fiica tot discutaseră. Prima șansă apăruse în urmă cu cinci ani, când fuseseră de acord cu privire la alegerea viitorului soț al tinerei. Nu avea nici un rost ca Rebecca să-și facă debutul în societate dacă reușea să-i atragă atenția. În plus, era vorba despre un vecin, Raphael Locke, moștenitorul ducelui de Norford. Extrem de convenabil! Însă tânărul se căsătorise cu altcineva înainte ca Rebecca să ajungă la vârsta la care să poată face acest pas, și astfel se sfârșise planul lor.

Ce păcat! Așteptase cu nerăbdare să facă parte din acea familie importantă. Preston Locke, ducele, avea cinci surori, toate căsătorite, care locuiau altundeva, însă veneau deseori în Norford în vizită. Lilly îi povestise despre zilele în care majoritatea tinerelor încă locuiau acasă și în care familia Locke domina societatea locală. De fapt, una dintre mai mari petreceri la care participase Rebecca fusese

ținută chiar la Norford Hall. Fusese la un pas să se apropie de acea familie când se împrietenise cu fiica mai mică a familiei, Amanda Locke. Păcat că pierduseră legătura după ce Amanda fusese trimisă la școală!

Apoi ducele nu mai primise oaspeți prea des, pentru că rămăsese doar el și bătrâna lui mamă în acea casă imensă. Soția lui murise cu câțiva ani în urmă și, deși fiecare domnișoară disponibilă din zonă probabil încercase să-i atragă atenția de-a lungul anilor, bărbatul rămăsese vădov. Însă acum petrecerile erau organizate de Ophelia Locke, femeia care îi câștigase inima lui Raphael înainte să o poată face Rebecca.

Pierduse două șanse de a se lega de acea familie – o prietenă bună și un soț. Însă acum i se oferea această nouă ocazie. Domnișoară de onoare la curtea reginei Victoria! Rebecca știa toate beneficiile. Ocuparea acelei poziții putea fi comparată cu mersul la cea mai prestigioasă școală din lume. Avea să-i cunoască pe cei mai importanți oameni din Anglia, dar și persoane cu sânge albastru. Nu avea nici un rost să aștepte sezonul dacă se afla la curtea unei regine căreia îi plăcea să dea petreceri. Dacă avea noroc, regina urma să se implice în alegerea viitorului ei soț. Orice era posibil.

În mod miraculos, garderoba Rebeccăi fu terminată la timp pentru plecarea la Londra și era mai grandioasă decât ar fi fost pentru un simplu sezon. Lilly nu se uitase la bani. Și le însoțise pe Rebecca și camerista ei, Flora, în Londra.

Nu era prima oară când Rebecca vedea Londra. De-a lungul anilor, fusese de câteva ori la cumpărături și își însoțise mama la o cursă de cai la care Lilly trebuise să participe și la nunta unei vechi prietene. Însă era prima oară când vedea palatul Buckingham. Nu avusese nici un motiv să-l viziteze înainte, când monarhii încă nu îl transformaseră în reședința proprie.

Rebecca privea uimită clădirea măreață în care urma să locuiască timp de câteva luni, poate chiar ani. Era mult mai mare decât și-o imaginase! Până și arcada de marmură a intrării ceremoniale era înaltă de câteva etaje. Gărzile palatului mășăluiau în apropiere, în uniformele lor colorate. Alți oameni treceau pe sub arcada imensă pe sub care avea să meargă și ea.

Însă picioarele refuzau să i se miște. Emoțiile aproape că o copleșiră. Știa deja că Lilly nu avea să o însoțească înăuntru, dar nu era

pregătită să-și ia rămas-bun. Niciodată nu se despărțise de mama ei, nu astfel.

Lilly o prinse strâns de mână. Înțelegea prin ce trecea. Prin acel gest simplu, îi dădu curaj Rebeccăi.

– Tatăl tău ar fi fost atât de mândru dacă ar fi trăit să vadă asta!

Rebecca își privi mama. Era un moment important. Lilly se simțea extrem de fericită pentru fiica ei, însă, fără doar și poate, își amintea de propriile oportunități ratate. Acest lucru se vedea pe fața ei. Deși îi venea să plângă, reuși să zâmbească.

– Doar nu o să plângeți, nu-i așa? întrebă Flora pe un ton nemulțumit.

Lilly râse, iar Rebecca reuși să zâmbească. Flora reușea să destindă atmosfera cu candoarea ei.

Din păcate, camerista nu avea să locuiască în palat cu Rebecca. Urma să rămână cu ea doar în ziua aceea, până când se acomoda. Amândouă știau că Rebecca nu avea să stea singură într-o cameră. Pur și simplu nu erau destule încăperi pentru toți membrii curții, cu atât mai puțin pentru servitorii lor. Așa că Lilly închirie un apartament în apropiere pentru Flora, ca să poată veni zilnic la palat să-i aranjeze garderoba și să-și facă sarcinile obișnuite.

Lilly se gândise să cumpere o casă în Londra pentru debutul în societate al Rebeccăi. Acum însă, că sezonul fetei începuse în cu totul alte circumstanțe, femeia ezita. Deși unele doamne de la curte dețineau case în Londra, unde își petreceau nopțile în loc să împartă o cameră în palatul aglomerat, Lilly voia ca fata ei să experimenteze toate aspectele curții. Iar cel mai sigur mod de a face asta era să locuiască acolo. Dacă familia Marshall ar fi avut o casă în oraș, probabil Rebecca ar fi fost tentată să se ducă acolo în fiecare seară.

Lilly o strânse pe Rebecca în brațe.

– Ne vedem în câteva săptămâni, draga mea. Sau cel puțin o să încerc să stau departe atât de mult.

– Nu trebuie să...

– Ba da, trebuie, interveni Lilly. E rândul tău, nu al meu. O să te bucuri de fiecare clipă. Dar trebuie să-mi scrii zilnic. Vreau neapărat să știu totul.

– Așa o să fac.

– Dar, Becky, cel mai mult să te bucuri de ceea ce ți se întâmplă! O să trăiești lucruri minunate. Pur și simplu știu asta.

Rebecca își dorea să fi avut mai mult din înflăcărarea mamei ei, însă entuziasmul îi dispăruse acum, că erau nevoite să se despartă. Acesta era visul mamei, iar ea ar fi vrut ca Lilly să îl poată trăi în locul ei.

Însă, de dragul acesteia, își puse un zâmbet larg pe față, o îmbrățișă pentru ultima oară și se grăbi să intre în palat.

Capitolul 2

– Credeți că o să ajungem vreodată acolo? îi șopti Flora cu un zâmbet pe față, în timp ce mergeau după un servitor arțăgos îmbrăcat mai bine decât unii nobili.

Camerista glumea, însă servitorul care le conducea se întoarse și le spuse:

– Camera lui Lady Rebecca e după următorul colț. E mai aproape de încăperile principale decât camerele primite de alte domnișoare. Regina și-a amintit de momentul în care l-a întâlnit pe contele de Ryne când era mică și a sugerat chiar ea această cameră. E un început bun pentru dumneavoastră, milady.

Flora străluci. Rebecca roși. Un servitor nu trebuia să știe astfel de lucruri. Dar se aflau într-un palat. Probabil servitorii de acolo știau mai multe despre viețile private ale curtenilor decât oricine altcineva. Mama ei doar o sfătuisese să nu-i desconsidere!

– Niciodată nu fac așa ceva, îi amintise Rebecca mamei ei.

– Știu, draga mea, iar acesta nu ar fi un moment bun să începi s-o faci.

Fusese doar unul din multele lucruri absurde pe care le spusese Lilly în ultima săptămână din cauza epuizării cauzate de pregătirea Rebeccăi pentru noua ei viață de la palat. Însă, după un somn bun, mama ei readusese subiectul în discuție.

– Dacă servitorii te plac, îți pot fi de mare ajutor. Ține minte, munca la palat e traiul lor! E posibil ca unii să fie implicați în diverse intrigi, ca să fie deasupra tuturor. Important e că au informații care îți pot fi utile, iar dacă te plac, ți le împărtășesc.

Cu sfatul mamei ei în minte, Rebecca îi zâmbi servitorului și spuse:

– Mulțumesc...

– John Keets, milady.

– Mulțumesc, John. E plăcut să aflu că există amintiri frumoase despre tatăl meu.

Respect Bărbatul încuviință. Era un individ agreabil, cu păr șaten-deschis, înalt și tânăr. Iar expresia lui era de neclintit, până când vorbi și deveni mult mai prietenoasă. Flora chiar îi aruncă o privire admirativă. Însă tânăra avea obiceiul să le arunce priviri pline de admirație multor bărbați. Cum era o tânără drăguță, cu părul negru și ochii căprui, de regulă, primea înapoi mai mult decât o privire. Lucrase pentru familia Marshall în ultimii șase ani. Era doar cu câțiva ani mai mare decât Rebecca, însă fusese învățată de mama ei, și ea fostă cameristă a domnișoarelor, cum să exceleze în acea profesie. Doamnele Marshall nu fuseseră niciodată atât de bine coafate înainte de sosirea Florei.

John observă privirea fetei și îi întoarse complimentul, aruncându-i și el o privire. Însă ajunseră, în sfârșit, la capătul coridorului, iar el coti în dreapta și deschise prima ușă.

– Bagajele vor fi aduse în scurt timp, zise John, în timp ce le făcu semn să intre în camera aceea mică. Și vor fi luate de îndată ce vor fi desfăcute. O să împărțiți camera cu Elizabeth Marly. Din păcate, momentan regina nu știe că Lady Elizabeth poate fi oarecum instigatoare. E mai bine să nu vă apropiați prea mult de ea.

Bărbatul se opri. Deja spusese prea multe! Ce însemna *oarecum instigatoare*? Flora se gândise probabil la același lucru, deoarece, cum închiseră ușa, spuse:

– Asta a fost de rău augur.

Așa era, însă Rebecca nu avea de gând să tragă concluzii pripite.

– Ar putea însemna că doar provoacă anumite situații, nu neapărat rele, ci doar nepotrivite pentru palat? Când Flora îi aruncă o privire plină de îndoieli, Rebecca adăugă: O s-o pot judeca mai bine după ce o întâlnesc. Și nu am de ales în privința asta, din moment ce o să împărțim camera.

Flora pufni.

– Camera asta e mult mai mică decât îmi imaginasem. E aproape cât camera de garderobă de acasă!

– Nu cred că o să petrecem prea mult timp aici. E doar locul unde dormim și ne schimbăm, spuse Rebecca.

– Și o să vă loviți una de cealaltă în timp ce faceți asta.

Era adevărat. Nu prea aveau loc să se miște. Un pat dublu care arăta mai degrabă ca un pat de copii mai lat, cu două noptiere înguste de o parte și de alta, pe care se aflau singurele două lămpi din

cameră, ocupa cel mai mult spațiu. Nu exista șemineu, ci doar un vas pentru jărat, de care probabil nu aveau nevoie în următoarea lună. O cadă mică se afla într-un colț, în spatele unui paravan, lângă un scrin pe care erau un urcioc cu apă și mai multe prosoape. Mai erau o măsuță rotundă, pe care se putea pune o tavă cu mâncare, un singur scaun îngust și o singură măsuță de toaletă. Dar cele mai mari din cameră erau dulapurile, care acopereau doi pereți și jumătate. Chiar blocau ferestrele și lăsau să intre numai o rază de soare printre dulapurile de pe acel perete.

Flora se uita și ea la dulapuri.

– Am crezut că o să aveți o cameră de garderobă, chiar dacă trebuie s-o împărțiți. Niciodată nu mi-am imaginat că această cameră poate fi doar o garderobă. Bineînțeles, e nevoie de atâtea dulapuri pentru două domnișoare, nu-i așa? Rochiile dumneavoastră vor ocupa cel puțin un dulap întreg. Jumătate din ele ar face bine să fie goale...

Nota de avertisment din glas o făcu să acționeze – Flora deschise dulapul cel mai apropiat și văzu că era plin. Se duse la celălalt – era la fel de plin. Așadar, Lady Elizabeth revendicase acel perete. Flora se duse la dulapurile care acopereau ferestrele, însă primul era ocupat, la fel ca următorul. În cele din urmă, găsi unul plin doar pe jumătate, iar pe ultimele două, goale. Verifică și două dulapuri care acopereau jumătate din al treilea perete. Doar unul era gol.

Flora începu să râdă.

– Credeți că Lady Elizabeth nu se aștepta să împartă această cameră?

– Așa se pare, încuviință Rebecca.

– Ei bine, domnișoara are prea multe haine, nu am nici o îndoială în privința asta. Dar trebuie să scape de câteva sau o să ajungă cu ele șifonate, pentru că o să revendicați jumătate din dulapuri, iar eu o să mă ocup de asta chiar acum!

Flora începu să mute rochiile, iar Rebecca o ajută. Camera nu avea nici birouri, nu că ar mai fi fost spațiu pentru ele, însă cel puțin fiecare dulap avea un sertar imens unde se puteau pune hainele care nu trebuiau atârinate.

Nu fuseseră nevoite să înghesuie prea mult hainele lui Elizabeth. Folosise un singur dulap doar pentru două rochii de bal, iar pe altul pentru ceea ce păreau a fi niște costume.

— Gata, spuse Flora, mulțumită de noul aranjament. Ar trebui să ne descurcăm doar cu peretele ăsta, deci domnișoara poate să le aibă pe celelalte două, dar nu mai multe. Doar nu o să aveți hainele șifonate numai pentru că a adus ea prea multe haine la curte. Și nu există nici un motiv să nu aveți puțină lumină. Dulapurile alea nu sunt așezate cum trebuie. De ce să blocheze ambele ferestre când nu e cazul? Pot fi mutate puțin, cât să vă strecurați și să deschideți o fereastră dacă vreți. O să cer ajutor când vin bagajele.

Flora făcu asta, reușind să deblocheze o fereastră. Cei doi bărbați care căraseră primul din cele patru bagaje ale Rebeccăi ajutaseră bucuroși după ce le zâmbi Flora. O perdea albă murdară ieși la iveală, iar camerista promise că avea să o spele în ziua următoare.

Flora plecă la scurt timp după aceea, ca să-și aranjeze apartamentul, zâmbind în timp ce ieșea pe ușă.

— Camerele mele sunt mai mari decât ale dumneavoastră.

Asta o făcu pe Rebecca să zâmbească.

Însă zâmbetul păli iute. Tânăra fu copleșită de gândul că avea să se simtă atât de singură la curte.

Acasă luase lecții în particular, deci niciodată nu fusese separată de mama ei. Nici o zi din viața ei nu trecuse fără să o aibă aproape, iar Flora fusese și ea mereu în preajmă. Însă această nouă numire de la curte era precum o tăiere a cordonului ombilical, lucru ce se întâmpla mult mai devreme decât se așteptase Rebecca. În plus, nu avea un soț pe care să se bazeze. Urma să aibă numeroase ocazii să socializeze și să întâlnească oameni importanți și probabil că tot acolo avea să-și întâlnească viitorul soț. Însă, în adâncul sufletului, Rebecca ar fi preferat un debut obișnuit în timpul unui sezon, cu mama ei alături. Pur și simplu nu putuse să distrugă visul mamei spunându-i asta. Însă nu erau doar mamă și fiică. Erau prietene. Ar fi trebuit să-i spună...

Capitolul 3

Pentru că nu mai avea nimic de făcut în acea zi, Flora plecă după despachetarea bagajelor. Iar Rebecca putea să se relaxeze, să se acomodeze și să-și revină după o săptămână epuizantă. Fusese desemnată drept domnișoară de companie a ducese de Kent, mama reginei Victoria, însă ducesa nici măcar nu era la curte, urmând să se întoarcă abia în ziua următoare.

Rebecca se întinse în pat și se gândi la regină. Aceasta se afla în palat, însă era posibil ca Rebecca să nu o cunoască niciodată. Până la urmă, nu toți cei care locuiau acolo erau prezentați reginei. Sau poate că urma s-o întâlnească și să devină prietene foarte bune. Ori-ce era posibil când locuiai la palat, se gândi Rebecca în timp ce ațipi.

— Ce ai făcut? se auzi o voce ascuțită. De ce ai mutat dulapurile? Eu dorm până târziu. Așa o să faci și tu! Nu avem nevoie ca lumina zilei să ne trezească mai devreme decât e cazul.

Ce trezire nepoliticoasă! Rebecca deschise ochii și o văzu pe tânăra care intrase în cameră și aprinsese una din lămpile de lângă pat înainte să înceapă tirada. Scundă și plinuță, își netezea cutele rochiei portocalii. Părul ei de un blond închis era prins, cu excepția câtorva șuvițe care îi încadrau obrazii rumeni. Cineva ar trebui să-i spună că portocaliul nu i se potrivea. O făcea să pară palidă. Ar fi fost drăguță dacă nu ar fi avut o expresie atât de acră.

Ochii verzi fixau peretele pe care se vedea o jumătate de fereastră. Soarele apusese cât timp ațipise Rebecca. Nici un pic de lumină nu venea din acea direcție.

Încă pe jumătate adormită, Rebecca răspunse fără să gândească:

— Pentru asta sunt perdelele.

— Nu perdelele, o contrazise tânăra pe un ton tăios. Poate drapelele groase, dar nu putem să ajungem la ele, nu-i așa? Asta dacă am avea, ceea ce nu e cazul.

Rebecca se trezi brusc. Tânăra era cu adevărat furioasă și nu încerca să ascundă acest lucru. Din cauza unui lucru atât de banal?